

Formanden:

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det største problem ved de offentligt ejede museers og Kunstfondens kunstindkøb er, at midlerne ganske enkelt er så små, at det kan knibe for museerne at leve op til de ønsker, vi har, om at de både skal sikre tradition, fornyelse, den danske og internationale kunst. Problemet er, at med det lille råderum, der er, bliver der for mange, hvis værker burde være solgt til museerne, som ganske enkelt ikke opnår, at det sker.

Så er spørgsmålet: Hvis det er baggrunden for den debat, vi har i dag, jamen så er løsningen jo ganske enkelt at skaffe flere penge til kulturministeren, sådan at vi kan få større plads til kunstindkøb.

Men jeg vil godt sige, at på en måde overrasker Dansk Folkepartis forespørgsel mig positivt. For det er jo ikke en traditionel form for rindalisme, der lægges an til, og det vil jeg gerne kvittere for.

Men alligevel vil jeg gerne sige én ting til fru Aase D. Madsen. Hun var oppe tidligere, hvor hun ligesom lagde an til, at det var Folketinget, der skal afgøre, ikke alene hvad der skal bruges af penge til kunsten, naturligvis, men også hvad der er god og væsentlig kunst. Og hvis det skal forstås sådan, så vil jeg sige, SF er rasende imod.

Overalt i verden, hvor politikere vil eller har villet forsøge at bestemme kunsten, er det gået galt. Kunsten bliver flad, og den bliver ligegyldig. Den farlige kunst er den, der trænger sig ind på os og påvirker vores indre billede og dermed vores selvforståelse og vores verdenssyn, og det kan den ufarlige kunst aldrig bidrage til.

Hvis kunst skal være virkningsfuld på den afdækkende og grænseoverskridende måde, ja, så skal den have lov at arbejde uden politisk indblanding. Og de, der skal afgøre, hvilken kunst der skal støttes og købes, skal også kunne arbejde frit. Og dermed mener jeg, at armslængdeprincippet, som vi har fået indbygget i vores kunststøtte ved at overdrage udvælgelsesarbejdet til fagfolk, ikke skal anfægtes.

Men den diskussion, der derimod trænger sig på, drejer sig om, hvorvidt vi med denne afstand og overladelse af det kunstneriske, i stigende grad det kulturpolitiske ansvar, til rådet og institutionerne også har været med til at

lamme samtalen mellem os, altså politikere, og kunsten.

Det er for sjældent, vi kaster os ud i en samtale med kunstnerne om kunsten, om samfundet, og det kunne være nok så interessant. Måske fralægger vi os i for høj grad gensidigt ansvaret for hinanden. Det er ikke alene ærgerligt, det er også lidt forarmende for den folkelige debat om vores fælles liv.

Museerne skal efter vores opfattelse sætte deres kunstindkøb til offentlig debat; det synes jeg er rimeligt. I betragtning af, hvor små beløb museerne overhovedet har, er forslaget måske lidt komisk, hvis vi skulle gøre det store ud af den del, men det er vigtigt, at de ydre rammer bliver forøget, fordi det er et spørgsmål om at skabe ordentlige finansielle vilkår for det offentlige kunstindkøb. Og gør vi det, ja, så kan vi få nogle ganske interessante diskussioner i en offentlig samtale mellem kunst og samfund. Og hvis det er formålet med den rejste debat eller kan blive udgangen på den rejste debat, ja, så er den slet ikke så skæv endda.

Men med de bemærkninger vil jeg gerne sige, at SF ikke kan støtte det af Dansk Folkeparti fremsatte forslag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

SF's ordfører – SF's ordfører, gentager jeg – hr. Ole Sohn, påstod, at denne forespørgsel ikke indebærer rindalisme.

Så har SF's ordfører aldeles ikke læst det fremsatte forslag til vedtagelse, hvor der står, at Folketinget skal pålægge regeringen, og Folketinget altså selv vil stå som garant for, at statslige midler til kunststøtte anvendes på fuldt forsvarlig vis.

Det er klar rindalisme, og det ved hr. Ole Sohn godt!

Desuden er det jo blevet forklaret to gange af hr. Nødgaard, at han vil have, at partiernes ordførere her skal lytte til socialdemokratiske vælgere i Slagelse – den gik til hr. Søren Hansen – og så fik hr. Brian Mikkelsen den, at han skulle spørge de ventende på stationen i Ringsted.

Må jeg gøre opmærksom på, at hr. Nødgaard ligesom jeg og andre har skrevet under på at overholde grundloven, i hvis § 56 det hedder, at et folketingsmedlem ene er bundet ved sin overbevisning og ikke må modtage forskrift fra sine vælgere.